

ger fuldstændig og alene i Ligningskommissionens Haand; Vedtægten indeholder ikke en Tøddel herom, foreskriver intet som helst. Dette var min Udtalelse over for det ærede Medlems ganske grundløse Paastand. Hvad det ærede Medlem har sagt i Gaar Eftermiddags til denne min Oplysning, er mig derfor ganske ligegyldigt, thi der er intet at sige dertil.

Jeg bliver nødsaget til, saa kort som muligt, for anden Gang at vende tilbage til det berømte indenrigsministerielle Cirkulære, der jo i denne Sommer har ageret Søsølange i den socialdemokratiske Presse. Parolen lyder nemlig nu saaledes, at jeg i mit Svar ganske gik uden om Hovedpunktet. Ja, der var jo ogsaa forud reklameret svært om alt det, der skulde vederfares mig, naar vi naaede til Finanslovbehandlingen; jeg skulde „vaande mig“, tvinges til øjeblikkelig at tage Cirkulæret tilbage; der var i det hele gaaet meget Ry af alt det, der skulde vederfares mig. Saa kom det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds for at føre den bebudede Attaque. Da Slaget var til Ende, lød det i den socialdemokratiske Presse, at Ulykken var, at jeg var i mit Forsvar ganske gaaet uden om Hovedpunktet. Hvad vil det sige? Da det ærede Medlem skulde føre Kampen, omtalte han kun det ene Punkt, Fastsættelse af et Skatteminimum, der efter det ærede Medlems stadig lige ubegribelige Mening skulde medføre, at Tusinder bleve strøgne af Skattelisten, skønt det netop i Cirkulæret hedder, at ingen maa nedsættes saa meget, at Skatteydelsen helt bortfalder. Det var det eneste Punkt, det ærede Medlem byggede sit Angreb paa, det eneste, han førte i Ilden. Jeg var derved afskaaret fra at tage andre Punkter op; jeg kunde jo herved ikke tage det øvrige op, hvormed man har kørt omkring i den socialistiske Presse. Det er naturligvis beklageligt, at det ærede Medlem, da han skulde føre den saa tidt og ofte bebudede Attaque, har glemt at faa Hovedpunktet puttet med i sit Tornyster og altsaa mødte i Kampen med et galt Punkt. Nu er det rigtige Punkt imidlertid kommet frem senere fra det ærede Medlem, sekunderet af det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen). Nu have vi altsaa faaet Hovedpunktet frem, og jeg er derfor nødt til ganske kort at tage denne Sag op igen.

Hovedpunktet skal altsaa være det, at der i Cirkulæret staar, at paa Skattelisten skulde de optages, der efter Ligningsmyndighedernes Skøn have Evne til at betale

Skat. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds oplæste de 7 Linier af Cirkulæret, som han fandt gale, og som altsaa have givet Anledning til den hele Staahej paa socialistiske Møder og i deres Presse. Det ærede Medlem forklarede derefter — det er paa Spalte 690 — hvori Forbrydelsen da bestaar. Hvad betyde de 7 Linier i det indenrigsministerielle Cirkulære, spørger det ærede Medlem. „De betyde det, at Ligningsmyndighederne omkring i Kommunerne skulde sætte sig hen og foretage et Skøn over Kommunens Beboere“. Ja, det udtaler det ærede Medlem som det første og værste. Men maa jeg da spørge: Hvad andet have Ligningsmyndighederne da at bestille, hvad er deres Hverv andet end netop det at foretage et Skøn over Kommunens Beboere med Hensyn til deres Skatteevne: Det er det ene Punkt, der er saa galt. Det andet lyder saaledes — med Formandens Tilladelse —: „Kommunens Beboere skulde efter dette Skøn deles i to Klasser. Den ene Klasse bestaar af dem, der mangle Skatteevne, og som derfor ikke efter Ligningsmyndighedens Skøn ville blive satte i nogen Skat“. Nu have vi altsaa endelig Hovedpunktet fremme, her have vi det gale og grimme og lovstridige, det, der har været rumlet om den hele Sommer. Og det er altsaa dette, at Ligningsmyndighederne kunne dele en Kommunes Beboere i to Parter, en, der betaler Skat, og en, der ikke betaler Skat. Ja, men saadan er det virkelig nu, og jeg ser ikke andet, end at det bestandig vil vedblive at være saaledes, at af en Kommunes Beboere betale nogle Skat og andre ikke. — Jeg vil erindre om, at den ny Kommunalbeskatningslov af 5. Maj 1903 udtaler, at Forpligtelsen til at betale personlig Kommuneskat paahviler enhver, der har fast Ophold i en Kommune. Men med disse Ord er der ikke sket nogen Forandring i det nu bestaaende. Landkommunalloven og Købstadkommunalloven af henholdsvis 1867 og 1868 bruge ganske de samme Ord, at under Ligningen inddrages „enhver, som har fast Ophold i Kommunen“. Det gælder nu, og det skal gælde efter den ny Lov, at enhver, som har fast Ophold i en Kommune, skal betale Skat. Men naar det ærede Medlem en Gang kommer ned fra det luftige Stade, hvorpaa han nu staar i denne Sag, og prøver paa at se ædrueligt paa Sagen, vil han sikkert se, at det er en Selvfølge, at denne kategoriske Bestemmelse, der opstiller en eneste Betingelse, nemlig fast Ophold i Kommunen, har altid haft og maa